

Sóc una vaca cega.
Estic sola i perduda
enmig del món i de la ciutat.

Tot és desconegut:
els sorolls, les olors,
el menjar, els companys...

Els sorolls són eixordadors;
enyoro la calma del camp.
Les olors són carregoses;
enyoro la netedat de l'aire.
El menjar és exòtic;
enyoro la frescor de l'herba.
Els companys són gossos i gats;
enyoro mugir amb els meus.

Sóc una vaca cega.
Ni estic sola ni perduda
enmig del món i de la ciutat.
Tot ha estat un malson.
Estic envoltada del camp,
de l'aire, de l'herba
i dels meus.

Judit i Cristina

Sóc una vaca i sóc cega.
Sóc una vaca i no sóc de la fageda.

El meu nom és Marcel·la,
i pasturo en la meva parcel·la.

Els meus ulls són com dos sols.
Els meus ulls viuen a la foscor.

El meu món és ple de colors,
i el meu cor és ple d'amor.

La meva llet és molt bona,
perquè he nascut a Vallbona.

Els meus amos són *cubanos*
i sempre fumen havanos.

Jo me'ls estimo
i els dono carinyo.

Blanca com la meva ànima,
blanca com l'alba.

David, Bartolo i M. Àngels

La vaca se sent trista
perquè no l'acompanya la vista.
Enyora el dringar de les campanes
quan tota sola camina
sense força ni ganes.

Quina melangia quan recorda el caminar
amb passes fermes per a la font arribar.
Quina amargura,
la realitat l'atura.

La mala sort s'apodera
i la vaca s'esvera.

No tinguis tanta pressa,
vaca malmesa,
que la llum que t'il·luminava tornarà per dir-te:
amiga estimada.

Ginesa, Fina, Pedro i Pili

Ben sola, camina sola, canta sola.
Topa amb la soca, beu aigua amb la boca.
Passeja per prats i comes, tota sola.
Camina pausada, reula calmosa.

Deixa el cap a l'aigua, embanyada testa;
pastura sota del sol que crema.
Vacil·lant pels camins camina
i mou lànguidament la llarga cua.

És òrfena de llum, reula, parpelleja,
i mentre pastura fa dringar l'esquella.

Montserrat i Josep

La vaca se sent sola.
La vaca se sent abandonada.
Ningú no l'acompanya a l'abeurada.
Topa de morro amb l'esmolada
però torna i beu desganada.

La vaca torna tota sola
amb la cua brandada
i la testa embanyada
sota el sol com si fos matinada.
La vaca plorava.

Viky i Anna

Topa per aquí, topa per allà,
trista, *doncs* li falta la vista.

Maleeix aquell dia en què un xicot
li va donar un cop de roc
amb tanta traça que li va buidar un ull,
fent-li perdre un bull.

Trista i sola passeja
bellugant la llarga cua.
Va amunt, va avall,
ensumant i tastant
l'herba fresca dels prats.

Arriba l'amo i, contenta,
la seva esquella fa sonar.
Ja arriba el moment de descansar.

El dia s'acaba, el cel es torna negre,
els estels comencen a brillar
i la palla seca a l'estable
l'està esperant.

Amparo i Pere

Resignada a la meva sort,
sense llum ni confidències,
amb la testa ben alta al sol
demano l'orgull que ans tenia.

No tornaré a veure el cel blau
ni beuré l'aigua clara en companyia.
L'herba fresca somiaré
i els cims de la muntanya reviuré.

Pobre de mi? No!
El meu caràcter tenaç mantinc,
sense enfonsar-me en la misèria
a què m'obliga la meva ceguesa.

Albert, Núria i Marisa

És una pobra bèstia,
nafrada, sola i trista.

Totes van juntes;
ella sempre sola.

Ses companyes pasturen pels cingles,
per les comes i la vora del riu,
fent dringar l'esquellot.

Ella no pot perquè cauria.
Beu poc.

El seu món és penós,
i se sent òrfena.

Torna vacil·lant,
brandant lànguidament la cua,
cap al seu lloc.

Rosa Maria i Àngela

La vaca cega sola està
en el seu prat lleidatà.

Per rius, cingles i comes
va movent les seves potes.

Quan beu de la pica
de vegades no veu on es fica.

La vaca vacil·la pels camins
amb por d'ensopegar amb els pins.

La vaca cega està trista
perquè no té gaire vista.

La vaca cega ja s'allunya
brandat la cua per Catalunya.

Joan i Jesús

